

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Horváth Antal ügyvéd által képviselt felperesnek a Világi és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű, a II. rendű és III. rendű alperesek ellen szolgáltatási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. július 13. napján kelt 15.G.41.895/2008/22. számú ítélete ellen az alperesek részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I., II. és III. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 1.373.000,- (Egymillió-háromszázhetvenháromezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a ... országos televíziós műsorszolgáltatási jog jogosultja. Az I. rendű alperes vezetékes és vezeték nélküli telefonalapú szolgáltatások nyújtására specializálódott gazdasági társaság, ún. aggregátor cég, amely éveken keresztül telekommunikációs, aggregátori szolgáltatásokat nyújtott a felperesnek.

A II. rendű alperes 2008. május 28. napjáig az I. rendű alperes 20 %-os tulajdonosa volt, ezt követően az I. rendű alperes egyedüli tagja. A III. rendű alperes a II. rendű alperes 50 %-os tulajdoni aránnyal rendelkező tagja, egyben ügyvezetője.

Az I. rendű alperes és a felperes jogviszonyát a perbeli időszakban négy szerződés és azok módosításai rendezték az alábbiak szerint.

2005. január 2. napján a felek szolgáltatási szerződést kötöttek, amelyben megállapították az I. rendű alperes által a felperesnek nyújtandó valamennyi emelt és alapidíjas ...-szolgáltatás aggregátori tevékenységének keretszabályait. A szolgáltatási szerződés II.3. pontja értelmében az I. rendű alperes nem kizárólagos távközlési szolgáltatója a felperesnek, míg az I. rendű alperes nem kizárólag a felperes részére végez ilyen szolgáltatást. A felperes ugyanakkor kijelentette, hogy az általa e pontban meghatározott már futó műsorszolgáltatásában, illetve általa már tervezett alkalmazások tekintetében kizárólagos telefonos szolgáltatóként az I. rendű alperest veszi igénybe, annak szerződésszerű teljesítése esetén. A VII.2. pont szerint a határozatlan időre kötött szerződést bármelyik fél 90 napos felmondási idővel a másik félnek küldött írásbeli nyilatkozattal egyoldalúan felmondhatja. A VIII.4. pontban kijelentették és elismerték a felek, hogy a szerződésben foglaltakat, valamint a szerződés teljesítése során tudomásukra jutott valamennyi tény, adatot, dokumentumot, körülményt és információt - a továbbiakban: együttesen információ - kötelesek bizalmasan kezelni és azokat úgy megőrizni, hogy harmadik illetéktelen személy azokról tudomást ne szerezhessen. Amennyiben bármelyik fél ezt a kötelezettségét megszegi, úgy súlyos szerződésszegést követ el és a másik fél a szerződés azonnali hatályú felmondásával vagy anélkül kártérítést követelhet. A titoktartási kötelezettség a feleket a szerződés megszűnését követően is terheli, de ezen túlmenően is kötelesek tartózkodni minden olyan magatartástól, amely a másik fél jogos gazdasági érdekét sértene vagy veszélyeztetné.

A második szerződést az I. rendű alperes és a felperes 2005. január 4. napján írták alá, melyben a felperes televíziós műsorszolgáltatás során sugárzott licence formátum alapján készített interaktív műsorokkal összekapcsolt telefonos alkalmazásokkal kapcsolatban szerződtek a felek.

A harmadik szerződés 2006. július 7. napján jött létre (ún.... szerződés), amelyben a felperesnek nyújtandó szolgáltatások szabályait rögzítették.

A negyedik megállapodást a felek szóban kötötték meg, amelyben WAP tartalom szolgáltatásra vonatkozó együttműködésben állapodtak meg.

E szerződések alapján az I. rendű alperes alapvetően telekommunikációs szolgáltatások teljesítésére, ennek keretében pl. emelt díjas telefonszolgáltatás beindítására, kivitelezésére, karbantartására vállalt kötelezettséget, míg a felperes alapvetően arra, hogy műsorszolgáltatása és a kapcsolódó kiegészítő szolgáltatások révén forgalmat generál, azaz az adott alkalmazások számára biztosítja a felületet, illetve promóciót. A távközlési szolgáltatókkal az I. rendű alperes állt szerződéses kapcsolatban, aki a szerződés alapján lebonyolított forgalom után részesedést kapott a távközlési szolgáltatóktól. Ezen bevételről elszámolási kötelezettséggel tartozott a felperes felé. A felperes által generált forgalom alapján a távközlési szolgáltatóktól az I. rendű alpereshez befolyó bevételen a felek a szerződésekben meghatározott, alkalmazásonként eltérő arányban osztottak. Ezért a felperes jogosult és egyben köteles volt számlát kiállítani az I. rendű alpereshez befolyó bevételeknek a tárgybeli szerződésekben

meghatározott hányadáról, melyet az I. rendű alperes a számla alapján fizetett meg a felperesnek.

A felperes a 2008. március 20. napján kelt egyoldalú írásbeli nyilatkozatával a szerződéseket 2008. június 18-i hatállyal felmondta.

A felperes, valamint a II. és III. rendű alperesek között 2008. május 9. napján készfizető kezességvállalásról megállapodás jött létre, amelyben rögzítették, hogy a felperes 2008. június 18-i hatállyal valamennyi szerződést felmondta. A felmondásig terjedő időre azonban a szerződések hatályban vannak és azok alapján az I. rendű alperes és a felperes kölcsönös teljesítésre kötelezettek. A II. és III. rendű alperesek készfizető kezesi kötelezettséget vállaltak az I. rendű alperest a felperessel szemben a szerződések alapján terhelő azon fizetési kötelezettségek teljesítésére, mely fizetési kötelezettségek a szerződések szerinti bevételmegosztási kötelezettség alapján terhelik.

Az I. rendű alperes elszámolásai alapján a felperes több számláját, összesen 47.110.686,-Ft összegben az I. rendű alperes a felperesnek nem fizette meg.

A felperes 2008. év elején zártkörű meghívásos pályázatot írt ki emeldíjas és alapdíjas telefonos szolgáltatás nyújtására, melyre az I. rendű alperest nem hívta meg. Utóbb a kiírt pályázatot visszavonta, azonban 2008. április 1. napján újabb pályázatot írt ki, erre már az I. rendű alperest is meghívta. Mindkét pályázati kiírásában közölte a ... szolgáltatásainak működtetéséhez szükséges telefonszámok, tarifaszámok, illetve hozzájuk rendelt forgalmi adatok listáját táblázatos formában.

A felperes a 2008. december 30. napján a Fővárosi Bírósághoz benyújtott keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az I., II. és III. rendű alpereseket egyetemlegesen 45.021.019,- Ft tőke és ebből a keresetében meghatározott részletezés szerinti részösszegek után különböző időpontoktól számított és a kifizetés napjáig járó, szintén különböző mértékű kamat megfizetésére, kötelezze továbbá az I. rendű alperest 2.089.667,- Ft tőke és ebből szintén a keresetében részletezett részösszegek után a kifizetésig járó késedelmi kamat megfizetésére. A perköltségben az alpereseket egyetemlegesen kérte marasztalni.

Az I. rendű alperessel szemben a keresetét a Ptk. 277. §, 300. § (1) bekezdésére, valamint 313. §-ára, a kamat tekintetében a 301. § (2) bekezdésére és a 301/A. § (2) bekezdésére alapította. A II. és III. rendű alperesekkel mint készfizető kezesekkel szemben előterjesztett keresetének jogalapját a Ptk. 272. § (1) és 274. § (2) bekezdésében határozta meg. Arra hivatkozott, hogy a számláit az alperes kimutatása alapján állította ki, melyeket az alperes részére megküldött, azokat az alperes át is vette, azonban a fizetési kötelezettségének annak ellenére nem tett eleget, hogy azt nem vitatta. A teljesítést jogos ok nélkül tagadta meg.

Az alperesek az ellenkérelmükben a keresettel szemben támasztott beszámítási kifogásukra tekintettel kérték a kereset elutasítását, valamint viszontkeresetet terjesztettek elő az alábbiak szerint.

Módosított viszontkeresetükben a felperest arra kérték kötelezni, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 704.602.733,- Ft-ot, a II. rendű alperesnek 260.600.438,- Ft-ot és a III. rendű alperesnek 180.300.219,- Ft-ot, kártérítés jogcímén.

Arra hivatkoztak, hogy a szolgáltatási szerződésben kikötött kizárólagosságot a felperes megsértette, mivel a szerződés tartama alatt az I. rendű alperes tudta nélkül ugyanarra a tevékenységre pályázatot írt ki. A pályázat kiírására a felperes az I. rendű alperes taggyűlésén sem tudott magyarázatot adni. A felperes ekkor még közvetetten az I. rendű alperes tagja volt. Önmagában a pályázat kiírásával és azzal, hogy a pályázatra az alperesen kívüli több piaci szereplőt meghívott, megszegte a szolgáltatási szerződés II.3. pontjában kikötött kizárólagosságot, amellyel az I. rendű alperesnek kárt okozott.

További jogsértő magatartásként jelölte meg a felperes üzleti titoksértő magatartását, melyet mind az első, mind a második pályázat során megvalósított. Az első üzleti titoksértés ténybeli alapja az, hogy az alperes az együttműködés kezdetétől minden hónapban elszámolást készített, melyet a felperes részére átadott és ez képezte az alapját a szolgáltatások, illetve a mobilszolgáltatókkal kötött megállapodások alapján az elszámolásnak. Ezen adatok alapján minden évben elkészítette az I. rendű alperes a következő év üzleti tervét. Az elszámolásban szereplő adatokból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes az adott időszakban milyen forgalmat bonyolított le az egyes adások tekintetében, mennyi hívás, illetve SMS érkezett az erre szolgáló számokra, és ezekből az I. rendű alperes milyen bevételhez jutott. Megállapítható továbbá, hogy a bevételből mekkora rész illette meg a szerződő feleket és az alperessel szerződéses jogviszonyban álló mobilszolgáltatókat. Mindezek alapján az I. rendű alperes működéséről teljes átfogó pénzügyi és üzleti kép képezhető le. A felek a szolgáltatási szerződés VIII.4. pontjában külön rögzítették az üzleti titok megőrzésére vonatkozó kölcsönös kötelezettségüket. A felperes a pályázati kiírásban a pályázók részére megküldte az alperes üzleti titkát képező adatokat, megszegve titoktartási kötelezettségét. A pályázati kiírásban közzétett adatok megegyeznek az alperes 2008. évre elkészített bevételi tervében szereplő számokkal oly módon, hogy az alperesi üzleti tervből - amely a korábbi évek adatain alapul - a felperes készített egy középadatot, amely megfelel az alperesi üzleti tervben szereplő, tervezett IVR és SMS adatok összesítésének. A közreadott adatokból a piaci versenytársak egyértelmű következtetéseket tudtak levonni arra vonatkozóan, hogy az alperes milyen áron nyújtja a felperesnek a szolgáltatást és ezen ár mellett kb. mekkora forgalmat bonyolít le éves szinten, és ezzel milyen bevételre tehet szert. Minden adat rendelkezésükre állt ahhoz, hogy a felperes részére olyan pályázati ajánlatot nyújtsanak be, amellyel az alperesnél kedvezőbb árakat ajánlhattak ugyanazon szolgáltatás nyújtására.

A felperes másik üzleti titoksértése a második pályázattal kapcsolatos, melynek során a pályázati felhívás 3. számú mellékletében két táblázatot közölt. Az első, forgalmi adatok elnevezésű táblázatban a rövid számok feltüntetett nettó tarifáit forint összegben megadta, illetve egy 2008-as évre kalkulált SMS és IVR forgalmat is közöl, míg a másik táblázatban szintén nettó tarifaárakat közöl az ott meghatározott telefonszámokra vonatkoztatva. Ezek az adatok teljes mértékben

megegyeznek az alperes által készített és a felperes részére 2007. szeptember 27. napján e-mailben megküldött 2008. évre vonatkozó bevételi tervekben szereplő számokkal. A második pályázaton az I. rendű alperes is nyújtott be ajánlatot, azonban végül nem ő lett a nyertes.

A kár összegszerűsége vonatkozásában a 19. sorszámú beadványában előadta, hogy az I. rendű alperes mindaddig, amíg a felperessel a szerződése fennállt, az aggregátori piacon a második legnagyobb szereplő volt, cégértéke kb. 800.000.000,- Ft-ra tehető, amely legalább 400.000.000,- Ft összeggel csökkent a felperesi jogellenes magatartás következtében. A felperes kérésének megfelelően még a felmondás megelőzően, a felperes anyavállalatának akkori felvásárlási szándéka miatt az I. rendű alperesnél a munkabéreket fel kellett emelni, ebből származó kára 2008-ban 24.355.612,- Ft volt. Amennyiben az üzleti titok körébe eső adatokat a pályázaton a felperes nem közli, úgy az I. rendű alperes eredményes pályázatot tudott volna benyújtani, nem lett volna hátrányban, így legalább 2008. december 31-ig a szerződést vele kötötte volna meg a felperes, és az ebből származó árbevétel kiesése (a korábbi évek adatai alapján) 203.002.194,- Ft. Elmaradt vagyoni előnyként jelentkezik továbbá a Sz. Zrt.-s ügyletben meghatározott 100.000.000,- Ft bevétel is. Ez összesen 727.357.807,- Ft az I. rendű alperes tekintetében, melybe beszámítva a felperes keresetében követelt összeget, a kár összege 680.247.121,- Ft.

A II. és III. rendű alpereseket ért kár mértéke az alábbi.

A II. és III. rendű alperesek vagyonában az üzletrészeik értékvesztése következtében kár következett be. Az I. rendű alperes 800.000.000,- Ft-os cégértékéből kiindulva és figyelembe véve, hogy az I. rendű alperesben a II. rendű alperes 20 %-os részesedéssel rendelkezett, a vagyonában bekövetkezett értékcsökkenés 200.000.000,- Ft. A III. rendű alperes a II. rendű alperes 50 %-os tulajdonosa, ezért az ő vagyonában 100.000.000,- Ft értékcsökkenés következett be. Elmaradt vagyoni előny a II. rendű alperes tekintetében az I. rendű alperes árbevétel kiesésének 20 %-a, amely 40.600.438,- Ft. Ennek 50 %-a pedig a III. rendű alperest illeti, ami 20.300.219,- Ft. A Sz. Zrt.-s ügyletben meghatározott árbevétel miatt az I. rendű alperes annak 20 %-tól esett el, ami 20.000.000,- Ft és ennek 50 %-tól a III. rendű alperes, ami 10.000.000,- Ft.

A felperes a viszontkereseti ellenkérelmében annak elutasítását kérte.

Vitatta, hogy a szerződésszegést vagy jogellenes magatartást tanúsított volna. A kizárólagosság megsértésére vonatkozó alperesi előadásra kifejtette, hogy a hivatkozott szerződéses pont kifejezetten rögzíti, hogy az I. rendű alperes nem kizárólagos távközlési szolgáltatója a felperesnek, hanem a felperes ígérte a szerződésben, hogy az I. rendű alperes szolgáltatásait veszi igénybe, az ott meghatározott műsorelemek tekintetében. Ez a „kizárólagosság” csak annyit jelent, hogy meghatározott szűk körben a felperes nem mástól, hanem az I. rendű alperestől veszi igénybe az adott szolgáltatást. Ez a korlátozás magától értetődően nem vonatkozik arra, hogy ne hívhatna fel mást ajánlattételre egy későbbi, meghatározatlan időpontra vonatkozó telekommunikációs szolgáltatásra, illetve úgy, hogy a szerződéskötési kötelezettségét eleve kizárja. A kizárólagosság

megsértéséről fogalmilag is csak akkor lehetne szó, ha a felperes a kizárólagossági körbe tartozó szolgáltatásokat vett volna igénybe harmadik személytől. Ilyet azonban nem tett, ezt egyébként az I. rendű alperes sem állította.

Az üzleti titoksértésekkel összefüggésben vitatta, hogy az elszámolásban szereplő adatok az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonát képeznék. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperes bevételeinek mértéke kizárólag attól függött, hogy a felperes milyen gyakorisággal és milyen sikeresen tudott telefonos alkalmazásokat generálni a műsorszolgáltatása során. Az adatok csak abban az esetben lettek volna alkalmasak arra, hogy az I. rendű alperes üzleti működéséről képet adjanak, ha a felperes megadta volna azokat az adatokat is, hogy az I. rendű alperes milyen egyéb szolgáltatásokat végez harmadik személyek felé, hiszen az I. rendű alperes nem kizárólag a felperessel állt jogviszonyban. Valójában azonban a felperes feltételezett adatokat adott meg, évi telefonhívás, illetve SMS darabszámot. Ezek szükségesek voltak ahhoz, hogy a pályázatot kiírhassa, illetve, hogy értékelhető ajánlatot lehessen arra tenni. A pályázatból nem tűnt ki, hogy azok a felperes 2008-as tervszámai, és különösen nem lehetett azt megtudni belőle, hogy milyen arányban osztozott a felperes és az I. rendű alperes a nyereségen, pedig a versenynek éppen ez az alapja. Így nem volt az I. rendű alperes hátrányban a második pályázat kiírásakor. A második pályáztatás során a felperes szintén hipotetikus adatokat adott meg annak ellenére, hogy 2008. első négy hónapjának adatai már előtte ismertek voltak. Hangsúlyozta, hogy mivel a forgalom a felperes tevékenységétől függ, az adatok valódi tulajdonosa nem az I. rendű alperes, hanem a felperes. Azt nem vitatta, hogy valóban csökkent az I. rendű alperes piaci értéke, amely abból következett, hogy a szerződéses viszonya megszűnt a felperessel, és ezáltal a bevételei csökkentek. Hangsúlyozta azonban, hogy a szerződéseket a felperes jogszerűen mondta fel, és a pályáztatás során azzal kötött szerződést, akinek a pályázata kedvezőbb volt.

Vitatta a jogalapon túl az összecszerűségeket is. E körben előadta, hogy a kárkalkuláció „légből kapott” és nem ellenőrizhető információkon alapul.

A peres felek előadásuk alátámasztására okiratokat csatoltak. Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki K.S.-t, K.A.-t, T.A.-t, B.Zs.-t, I.P.-t valamint V.Z.-t és személyesen hallgatta meg III. rendű alperest.

A tárgyalás berekesztését megelőző 2011. július 1. napján megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság tájékoztatta az alpereseket, hogy az állított kár és annak mértéke bizonyításához szükséges szakértelemmel nem rendelkezik, ezért ezek megállapításához szakértő szükséges. Ezt követően az alperes jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy további bizonyítási indítványa nincs.

Az elsőfokú bíróság a 2011. július 13. napján kelt 15.G.41.895/2008/22. számú ítéletében kötelezte az I., a II. és III. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül - egyetemlegesen - fizessenek meg a felperesnek 45.021.019,- Ft főkövetelést és ebből 10.203.690,- Ft után 2008. augusztus 21. napjától a kifizetés napjáig járó 15 %-os mértékű késedelmi kamatát, 2.287.676,- Ft után 2008. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó 12 %-os mértékű késedelmi kamatát, 444,- Ft után

2008. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó 15,5 %-os mértékű késedelmi kamatát, 494.203,- Ft után 2008. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó 15 %-os mértékű késedelmi kamatát, 1.939.825,- Ft után 2008. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó 15 %-os mértékű késedelmi kamatát, 30.094.546,- Ft után 2008. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó 15 %-os mértékű késedelmi kamatát, 635,- Ft után 2008. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó 15 %-os mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.089.667,- Ft-ot és ebből 47.069,- Ft után 2008. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó 15,5 %-os mértékű kamatát, 242.598,- Ft után 2008. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó 15,5 %-os mértékű késedelmi kamatát, 1.800.000,- Ft után 2008. szeptember 21. napjától a kifizetés napjáig járó 15,5 %-os mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte az I-III. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 18.735.000,- Ft perköltséget. Az alperesek viszontkeresetét elutasította.

Határozata indokolásában az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak, az alperesek viszontkeresetét alaptalannak találta.

Rögzítette, hogy az alperesek a keresetet nem vitatták, azzal szemben beszámítási kifogást, illetve viszontkeresetet terjesztettek elő. A bíróságnak ezért elsődlegesen a viszontkeresetet kellett megvizsgálnia.

Az alperesek a viszontkeresetben érvényesített kár megtérítése iránti jogukat az I. rendű alperes vonatkozásában szerződésszegésre, a II. és III. rendű alperesek vonatkozásában szerződésen kívül okozott kártérítés jogcímére alapították, arra, hogy a felperes a pályázatok során üzleti titoksértést követett el az I. rendű alperes terhére. A II. és III. rendű alperesek kára az I. rendű alperesben fennálló tulajdoni hányadok miatt származékosan következett be. Az alperesek a kizárólagossági jog felperes általi megsértését viszontkeresetükben állították, azonban ezzel kapcsolatos kárigényt nem érvényesítettek.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás és a rendelkezésre álló adatok alapján nem tudta megállapítani, hogy a felperes elkövette az alperesek által állított üzleti titoksértést, tekintve, hogy a szolgáltatási szerződés VIII.4. pontja ugyan rendelkezik titoktartási kötelezettségről, azonban annak tárgyát nem határozza meg, ezért ebben a körben a Ptk. 81. § (2) bekezdésében foglaltak az irányadók. Nem tudta az elsőfokú bíróság azt sem megállapítani, hogy a felperes által mindkét pályázat során közzétett forgalmi adatok jogosultja az I. rendű alperes lett volna. Helytállóan hivatkozott a felperes ugyanis arra, hogy az Rttv. 3. § (1) bekezdése alapján kizárólagos szerkesztői és tartalomszolgáltatói felelősséggel tartozik az általa leadott televíziós műsorszolgáltatás tartalmáért, míg az I. rendű alperes csak a telefonos szolgáltatások telekommunikációs technikai hátterét biztosította. Ebből pedig az következik, hogy forgalmat generálni, amelynek végeredményeként keletkeztek a perbeli forgalmi adatok, kizárólag a felperes tudott. **I.P.** és **B.Zs.** tanúvallomásai is azt támasztották alá, hogy a generált forgalom nagyságát az alperes nem tudta befolyásolni. Ebből következik, hogy ezen forgalmi adatok felett kizárólagos jogosultsággal a felperes rendelkezett. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban a felperes által közzétett és a felperes és az I. rendű alperes jogviszonyából származó forgalmi adatokból egyébként sem lehetett következtetést levonni az I. rendű alperes üzletmenetére, figyelemmel arra, hogy az I. rendű

alperes maga sem vitatta, hogy más szolgáltatóknak is végzett aggregátori tevékenységet. **K.S.** tanúvallomása szerint egyes időszakokban a felperes által generált forgalom az alperesi tevékenységnek csak 50-80 %-át tette ki. Miután az üzleti titoksértés nem volt megállapítható, jogellenes magatartás hiányában a felperes kártérítésre nem kötelezhető. Mindezt meghaladóan megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az alperesek a kár és annak mértéke vonatkozásában ugyan csatoltak okiratokat, azonban azok tartalmát a felperes nem fogadta el. Az alperesek a bíróság tájékoztatása ellenére szakértői bizonyítást nem indítványoztak, ezért az alperesek sem az általuk állított kárt, sem annak mértékét nem tudták bizonyítani.

A perköltségre vonatkozó rendelkezése a Pp. 78. § (1) bekezdésén alapult azzal, hogy az alperesek mind a kereset, mind a viszontkereset tekintetében pervesztesek lettek.

Az ítélet ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést. Módosított fellebbezési kérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a viszontkeresetnek helytadó döntés hozatalát kérték.

Arra hivatkoztak, hogy tévesen állapította meg a bíróság, hogy a felperes és az I. rendű alperes között létrejött szolgáltatási szerződés VIII.4. pontja nem határozza meg a titoktartási kötelezettség tárgyát, és ezért a Ptk. 81. § (2) bekezdésében foglaltak az irányadók. A szövegből egyértelműen kiderül, hogy azt úgy határozták meg a felek, hogy valamennyi tény, adatot és dokumentumot, körülményt és információt a titoktartási kötelezettség tárgyává tették. A „valamennyi” szó minden információt magában foglal. E szerződéses rendelkezés Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezése alapján a felek tisztában voltak az üzleti titok fogalmával és mindkét fél akarata arra irányult, hogy a szerződésben foglaltak, valamint a szerződés teljesítése folyamán a felek tudomására jutott valamennyi információ üzleti titok legyen, és ezen információk ne jussanak harmadik személyek tudomására.

Abban is tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a felperes rendelkezik a forgalmi adatok felett kizárólagos jogosultsággal. A tanúvallomásokból kiderül, hogy minden az I. rendű alperessel azonos tevékenységet folytató cég a forgalmi adatait üzleti titokként kezeli. Kiemelte e körben **B.Zs.** és **I.P.** tanúvallomásának részleteit. Az elsőfokú bíróság a benyújtott okiratok és a tanúk hivatkozott nyilatkozatai alapján maximum arra juthatott volna, hogy a forgalmi adatok mindkét, azaz a felperesi és az I. rendű alperesi cégnek is üzleti titkát képezték. Ezt támasztja alá **K.A.** tanúvallomása, amely szerint a cégek által közösen elfogadott adatokról volt, mely adatoknak nyilván mindkét félnél egyeznie kellett.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tény, hogy a közzétett adatokat a felperes az I. rendű alperes üzleti tervéből másolta ki. Az üzleti tervet nyilvánvalóan az I. rendű alperes állította össze, így még ha azokat át is adta a felperesnek, azok egyértelműen nem képezhetik a felperes kizárólagos üzleti titkát.

A tanúvallomások azt is egyértelműen alátámasztották, hogy a második pályázaton nyertes cég az I. rendű alperes üzleti tervében szereplő adatok nélkül nem tudott volna megfelelő pályázatot benyújtani. Ez esetben viszont az I. rendű alperes

pályázata lett volna a nyertes. Tekintettel arra, hogy a felperes 2008. év végéig szerződött le a nyertes céggel, az I. rendű alperes nyertessége esetén az I. rendű alperes további hat hónapi árbevételhez jutott volna. Az I. rendű alperes értékvesztése nem következett volna be, ha a felperes a pályázat során nem hozza nyilvánosságra az üzleti titkát képező adatokat, mivel ellenkező esetben más pályázó nem tudott volna pályázatot benyújtani, így az I. rendű alperes lett volna nyertes.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesek másodfokú eljárás költségeiben történő marasztalását kérte.

Hangsúlyozta, hogy az alperesek az üzleti titoksértés körében a Ptk. 81. § (2) bekezdésére hivatkoztak. Ez kifejezetten az üzleti titokra vonatkozó jogszabályi rendelkezés. Ezért tévesen hivatkoztak arra, hogy nem értenek egyet az elsőfokú ítélet azon megállapításával, hogy jelen esetben a Ptk. 81. § (2) bekezdésében foglaltak irányadók. Ugyanakkor az ítélet lényege az, hogy az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a felperes által a pályázatok során közzétett forgalmi adatok jogosultja valójában a felperes. Az alperesek a fellebbezésükben figyelmen kívül hagyták azt az elsőfokú eljárás során igazolt tényt, hogy a forgalom generálása tekintetében az aggregátornak kizárólag technikai, szolgáltatói szerepe van. A forgalom nagysága mindig a tartalomszolgáltatótól függ, melyet az aggregátor nem képes befolyásolni. Az alperesek a fellebbezésükben arra helyezték a hangsúlyt, hogy valamennyi aggregátor szolgáltató üzleti titokként kezeli a forgalmi adatokat. Ez a kijelentés általánosságban igaz, ha a vonatkozó forgalmi adatok egy adott ügyfélre vonatkoznak, hiszen a vonatkozó adatok az ügyfél üzleti titkaiként megtartandó a szolgáltató által, az pedig az aggregátor szolgáltató üzleti titka, hogy egy adott időszak alatt valamennyi szolgáltatása során mekkora adatforgalmat bonyolított. A jelen ügyben rendelkezésre álló adatokból azonban az következik, hogy a felperes által közzétett, tervezett forgalmi adatok kizárólag saját tartalomszolgáltatása során a 2008. évben generálni kívánt forgalmi adatokat tartalmazták, így a felperes jogosultságába tartoztak. Ezek csak azért szerepeltek az alperes üzleti tevében, mert annak elkészítésekor még azt feltételezték a felek, hogy 2008. évben is az I. rendű alperes lesz ezen forgalom aggregátori kiszolgálója. Együttműködés esetén a tartalomszolgáltató és az aggregátor az együttműködésük keretei között szükségképpen azonos forgalmi adatok alapulvételével kalkulálja a bevételeit, üzleti terveit, amelyek forrása azonban minden esetben a tartalomszolgáltatótól származik.

A felperes jogellenes magatartása hiányában megalapozatlan az alperesek kárigénye.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és érdemben helytálló jogi következtetéssel utasította el az alperesek viszontkeresetét.

A fellebbezés alapján a másodfokú bíróságnak is kizárólag a viszontkereset elutasításának megalapozottsága tárgyában kellett állást foglalnia, mivel az alperesek a kereset jogalapját és összegaszerűségét nem vitatták, annak elutasítását kizárólag a felperessel szemben beszámítási kifogásként, illetve a viszontkeresetben érvényesített kártérítési igényre tekintettel kérték.

Ahogy az azt az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette az ítéletében, a viszontkeresetet az alperesek kártérítés jogcímén terjesztették elő. Az I. rendű alperes a szolgáltatási szerződés kizárólagossági kikötésének, illetve az üzleti titok megőrzésére vonatkozó kötelezettséget előíró rendelkezésének megsértésére mint szerződésszegéssel okozott kár megtérítése, a II. és III. rendű alperesek az I. rendű alperes sérelmére elkövetett üzleti titoksértéssel nekik okozott, szerződésen kívüli kár megtérítése iránti igényüket érvényesítették a felperessel szemben.

A kártérítési felelősség, akár szerződésszegéssel, akár szerződésen kívül okozott kár megtérítésére irányuló igényről van szó, a Ptk. 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján négy konjunktív feltétel fennállása esetén megalapozott.

Ezek a jogellenes, felróható magatartás, a károsult oldalán felmerült és bizonyított mértékű kár és a közvetlen okozati összefüggés. Bármelyik hiánya a kártérítési igény elutasításához vezet. Ezért a bíróság nincs kötve meghatározott eljárási rendhez, nem köteles e feltételek fennállását bizonyos sorrend szerint vizsgálni, bár a gyakorlatban és a felek bizonyítási indítványai alapján általában elsőként a jogellenesség kérdésével foglalkozik.

Jelen ügyben is elsődlegesen ezt vizsgálta az elsőfokú bíróság, a viszontkeresetet elutasító döntését is részben erre, azaz a jogellenesség hiányára alapította, azonban további elutasítási okként jelölte meg, hogy az alperesek a felperes vitatása és a bíróság felhívása ellenére nem bizonyították a kár bekövetkezését és mértékét.

Megállapította a Fővárosi Ítéltábla az iratokból, hogy az alperesek jogi képviselője az elsőfokú tárgyalás berekesztését megelőzően a bíróság megfelelő tájékoztatása ellenére úgy nyilatkozott, hogy nincs bizonyítási indítványa. További bizonyítást a kár mértéke tekintetében a fellebbezésében sem ajánlott fel, és a másodfokú eljárás során sem volt bizonyítási indítványa. Az eredetileg az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésére vonatkozó fellebbezési kérelmét a másodfokú tárgyaláson módosította, és annak megváltoztatását kérte a viszontkeresetének megfelelően.

Az alperesi bizonyítási indítvány hiánya, illetve a kár mértékének bizonyíthatatlansága a felperes kártérítési felelősségét kizárja, ami önmagában a viszontkereset elutasításához kell, hogy vezessen. Mivel a kártérítési felelősség feltételei konjunktívek, ezért szükségtelen akár az alperes által állított jogellenesség, akár az okozati összefüggés további vizsgálata, illetve a rendelkezésre álló bizonyítékok ebből a szempontból történő értékelése.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre. A másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alpereseket egyetemlegesen a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének megtérítésére; annak mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (3), (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel határozta meg, figyelemmel a fellebbezési pertárgyértékre és a felperes jogi képviselője által kifejtett ügyvédi munkára, valamint arra, hogy a másodfokú bíróság egy tárgyalást tartott, amelyen meghozta a határozatát. Az e körben kialakult bírói gyakorlatra figyelemmel, amely szerint a pertárgy értékének egy ezrelékét el nem érő ügyvédi munkadíj eltúlzottan alacsonynak minősül, az 1.098.392.704,- Ft fellebbezési pertárgyérték egy ezrelékében, áfá-val növelten állapította azt meg.

Budapest, 2011. év október hó 20. napján

Dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő